

Čís. 17319.

Spoluvina neb účastenství manžela na manželčině zločinu (§ 109 obč. zák., vyhnání plodu) odnímá manželovi právo žalovati na rozvod manželství.

Odsouzení pro zločin nelze uplatňovati jako důvod k rozvodu, byl-li trestný čin prominut, třebaž se tak stalo ještě před odsouzením.

(Rozh. ze dne 17. května 1939, Rv I 167/39.)

Žalobce domáhá se rozvodu svého manželství se žalovanou tvrdě, že mu žalovaná hrubě na cti ubližovala, zle s ním opětovně nakládala a že byla mimo to odsouzena pro zločin vyhnání plodu vlastního. První soud žalobu zamítl. Odvolací soud rozvedl manželství z viny obou stran.

Nejvyšší soud uložil odvolacímu soudu nové jednání a rozhodnutí. V otázce, o niž jde, uvedl v

důvodech:

Pokud odvolací soud uznal, že již odsouzení žalované pro zločin vyhnání plodu samo o sobě stačí k povolení rozvodu manželství z její viny, nelze s tímto názorem souhlasiti (§ 503 č. 4 c. ř. s.). Spoluvina nebo účastenství na zločinu odnímá manželovi právo žádati za rozvod. Nemůže přece manžel, jenž sám rozvodový důvod vyvolal, své vlastní počínání využítkovati jako příčinu k žalobě o rozvod (§ 107 obč. zák. arg. slovy »řádné důvody«). Odsouzení pro zločin nelze ani uplatňovati jako důvod k rozvodu, byl-li trestný čin před odsouzením prominut, neboť nikoli rozsudek, nýbrž již trestný čin vzbuzuje u nevinného manžela onen odpor a nebezpečí pro jmění a mravnost, které má zákon při tomto rozvodovém důvodu na mysli. Názor odvolacího soudu, že při odsouzení pro trestný čin nelze vůbec mluvit o nějakém jeho prominutí, je tedy mylný. Žalovaná v té příčině v první stolici výslovně namítala, že žalovaný ji nabádal, aby si dala plod odstraniti, že o vyhnání plodu dobře věděl (poslední vyhnání plodu se stalo podle trestního rozsudku v roce 1936) a že přes to v manželském spoluzítí se žalovanou pokračoval. Odvolací soud se důsledkem svého mylného názoru s touto pro posouzení věci závažnou námitkou žalované řádně nevypořádal a neučinil v tom směru žádná skutková zjištění. Jelikož odvolací soud odvolání žalobcovo, pokud se týče tohoto rozvodového důvodu, úplně nevyřídil, trpí odvolací řízení podstatnou vadou § 503 č. 2 c. ř. s.

Čís. 17320.

Postižní nárok rukojmího podle § 1358 obč. zák. proti hlavnímu dlužníku se promlčuje v 30 letech, třebaž se závazek hlavního dlužníka proti jeho věřiteli, za který se rukojmí zaručil, promlčuje ve třech letech.

(Rozh. ze dne 1. června 1939, Rv I 1836/38.)